

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

27 септември 1983 година*

„Обща митническа тарифа – Освобождаване от заплащане на вносни мита, прилагано за научна апаратура – Еквивалентна научна стойност“

По дело 216/82

с предмет преюдициално запитване, подадено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от Finanzgericht (Финансовия съд), Hamburg, в рамките на делото, висящо пред този съд между

Universitat Hamburg

и

Hauptzollamt Hamburg-Kehrwieder,

относно тълкуване на членове 173 и 177 от Договора за ЕИО, както и на Регламент № 1798/75 на Съвета от 10 юли 1975 г. относно вноса без заплащане на митата по Общата митническа тарифа на стоки с образователен, научен или културен характер (ОВ L 184, стр. 1), и Регламент № 3195/75 на Комисията от 2 декември 1975 г. за постановяване на разпоредби относно прилагането на Регламент № 1798/75 (ОВ L 316, стр. 17),

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore, г-н A. O'Keefe и г-н U. Everling (председатели на състава), г-н Mackenzie Stuart, г-н T. Koopmans, г-н O. Due, г-н K. Bahlmann и г-н Y. Galmot, съдии,

генерален адвокат: сър Gordon Slynn,

секретар: г-н P. Heim,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 20 юли 1982 г., постъпило в Съда на 12 август 1982 г. Finanzgericht (Финансовият съд), Hamburg е поставил на основание член 177 от Договора за ЕИО три преюдициални въпроса относно тълкуване, от една страна, на членове 173 и 177 от Договора за ЕИО, и, от друга страна, на Регламент № 1798/75 на Съвета от 10 юли 1975 г. относно вноса без заплащане на митата по Общата митническа тарифа на стоки с образователен, научен или културен характер (ОВ L 184, стр. 1), и на Регламент № 3195/75

* Език на производството : немски.

на Комисията от 2 декември 1975 г. за постановяване на разпоредби относно прилагането на Регламент № 1798/75 (ОВ L 316, стр. 17).

2. Тези въпроси са поставени в рамките на жалба, подадена от Хамбургския университет срещу отказа на германските митнически власти да разрешат безмитен внос на електронен апарат за контрол и измерване, наречен „Packard 2425 Tri-Carb Spectrometer”, произведен в Съединените американски щати и предназначен за използване в университета за „измерване на радиоактивността в тъканите и органичните течности на лабораторни животни в рамките на експериментално анатомично изследване, имащо за цел локализиране и идентифициране от количествена гледна точка на химичните метаболитни процеси при млекопитаещите”.

3. От документите по делото става ясно, че германските власти са сезирали Комисията относно искането на университета съгласно разпоредбите на горесцитираните регламенти. В Решение 78/851 от 5 октомври 1978 г. (ОВ L 293, стр. 30), предназначено за всички държави-членки, Комисията заявява, че условията за допускане на безмитен внос, визирани в член 3, параграф 1, буква б) от цитирания по-горе Регламент № 1798/75 не са налице предвид факта, че в Общността се произвеждат уреди с научна употреба, които са еквивалентни на този апарат и могат да бъдат използвани със същата специална цел. В резултат на това решение на 7 май 1979 г. германските власти са отхвърлили окончателно искането на университета.

4. По време на процедурата пред националния съд университетът е изтъкнал, че произвежданите в Общността уреди не са еквивалентни на американския апарат предвид специфичните нужди на посоченото в искането научно изследване. При тези обстоятелства Finanzgericht, Hamburg поставя на Съда следните въпроси:

1) Решение, адресирано от Комисията до държавите-членки на основание член 4, параграф 6, първо изречение на Регламент (ЕИО) № 3195/75 на Комисията от 2 декември 1975 г., съгласно което условията, предвидени в член 3, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕИО) № 1798/75 на Съвета от 10 юли 1975 г. относно разрешаване на безмитния внос на определен инструмент или апарат не са изпълнени, засяга ли също така пряко и индивидуално лицето, което е внесло инструмента или апарата, предмет на решението, като това лице може ли да поиска отмяната на решението посредством депозирането на иск срещу Комисията, и ако отговорът е положителен, от коя дата и в какви срокове?

2) Лицето, което е засегнато от решение, взето от Комисията на основание член 4, параграф 6, първо изречение от Регламент (ЕИО) № 3195/75, може ли да се позовава на незаконосъобразността на решението само в двумесечния срок, предвиден в член 173, трета алинея от Договора за ЕИО, като депозира иск срещу Комисията, или може да се позовава на незаконосъобразността на решението и пред националния съд в рамките на иск, депозиран срещу определянето на митническия налог, като въпросът за валидността на въпросното решение в този случай може да бъде препратен за решаване от националния съд до Съда на Европейските общности в рамките на процедурата по постановяване на преюдициално заключение.

3) В случай че незаконосъобразността на решението може да бъде оспорена по време на производството пред националния съд: Решение 78/851/ЕИО на Комисията от 5 октомври 1978 г. относно уреда наречен „Packard Tri-Carb liquid scintillation system, модел 2425” може ли да бъде обявено за невалидно поради това, че подобни апарати, както това се отбелязва в решението на Комисията, наистина се произвеждат в рамките на Общността, но те притежават по-ниски характеристики от вноския апарат, като по-специално се имат предвид спецификациите, определени от потребителя на уреда?

По първите два въпроса

5. С този въпрос националният съд накратко би желал да узнае дали при положение че няма депозирани иск на основание член 173, втора алинея срещу решение на Комисията от типа на въпросното, в сроковете указани в трета алинея от същия член, лицето или лицата, които са засегнати от това решение, са просрочили сроковете, които съгласно правото на Общността позволяват да се изиска обявяването на невалидността на решението в рамките на производството пред националния съд. За да бъде взето решение по проблема, е необходимо да се разгледа процедурата, въведена от горесцитираните регламенти.

6. Съгласно член 3 от Регламент № 3195/75 искането за безмитен внос трябва да бъде направено пред компетентния орган на държавата-членка, в която се намира въпросното научно заведение. Съгласно разпоредбите на член 4 този национален орган се произнася пряко по искането във всички случаи, при които информацията с която разполага, му позволява да прецени дали съществуват или не апарати с еквивалентна научна употреба, които понастоящем се произвеждат в Общността. Така че единствено ако националният орган прецени, че не е в състояние да реши самостоятелно този въпрос, той трябва да сезира Комисията, а правото на Общността не изисква лицето, което е подало искането, да бъде информирано за това сезиране.

7. Решението на Комисията се адресира до всички държави-членки. Следователно по силата на член 191 от Договора то трябва да бъде нотифицирано на тези държави, като влиза в сила от момента на това нотифициране. Затова пък решението не трябва да бъде нотифицирано на лицето, което е подало искането за безмитен внос, и не фигурира сред актовете, за които Договорът изисква да бъдат публикувани. Макар и на практика решението да се публикува в *Официален вестник на Европейските общности*, текстът му не винаги позволява на лицето, подало искането, да установи, че е било взето в рамките на започнатата от него процедура.

8. Тъй като решението обвързва държавите-членки, националният орган в случай на отрицателно решение на Комисията трябва да отхвърли искането за допускане на безмитен внос, но правото на Общността не го задължава да се позовава на решението на Комисията в акта, с който искането се отхвърля; освен това както това е станало и в настоящия случай, актът на националния орган може да бъде приет с известно закъснение по отношение на нотификацията на решението на Комисията.

9. И на последно място, както това правилно бе припомнено от Finanzgericht, за да подаде иск срещу решението на Комисията на основание член 173, втора алинея от Договора

въпросното научно заведение трябва да докаже, че това решение го засяга пряко и индивидуално.

10. При тези условия отхвърлянето на искането на научното заведение от страна на националния орган представлява единственият акт, адресиран пряко до него, с който то неминуемо се е запознало своевременно, и който може да атакува по съдебен ред, без да среща трудности при доказване на своя правен интерес. Съгласно общия принцип на правото, изразен в член 184 от Договора за ЕИО, ищецът при подаване на иск, депозиран според изискванията на националното право срещу отхвърляне на негово искане, трябва да има възможност да се позове на незаконосъобразността на решението на Комисията, което служи като основание за вземането на решение в негова вреда от страна на националния орган.

11. Тази констатация е достатъчна, за да се даде отговор, който да бъде в състояние да разсее съмненията, изразени от националния съд, без да е необходимо да се взема позиция по по-широкия проблем на общите връзки между разпоредбите на членове 173 и 177 от Договора, нито да се дава отделен отговор на първия преюдициален въпрос.

12. Следователно на първите два въпроса на Finanzgericht трябва да се отговори, че лицето или лицата, които са засегнати от решение, взето от Комисията на основание член 4 от Регламент № 3195/75, могат да се позовават на незаконосъобразността на решението пред националния съд в рамките на иск, депозиран срещу определянето на митническия налог, като въпросът за валидността на въпросното решение в този случай може да бъде препратен за решаване от националния съд до Съда на Европейските общности в рамките на процедурата по постановяване на преюдициално заключение.

По третия въпрос

13. С този въпрос Finanzgericht пита дали цитираното по-горе Решение 78/851 се обезсилва поради факта, че произвежданите в Общността подобни апарати притежават по-ниски характеристики от вносният апарат, като по-специално се имат предвид спецификациите, определени от потребителя на уреда.

14. В това отношение следва първо да се отбележи, че въпросните регламенти имат за цел да осигурят задълбочено разглеждане на исканията, относно които Комисията е сезирана, и по отношение на които една или няколко от държавите-членки са изразили отрицателно становище. Съгласно член 4 от цитирания по-горе Регламент № 3195/75, това разглеждане се извършва от експертите на всички държави-членки, които заседават съвместно в рамките на Комитета по споразуменията за освобождаване от митни сборове, и които разполагат не само с искането, но също и със свързаната с него техническа документация, и извършват сравняване на въпросните апарати, като вземат предвид специфичната употреба, за която вносителят смята да използва вносният апарат. Предвид техническия характер на този преглед, Съдът би могъл да промени съдържанието на такова решение, взето от Комисията в съответствие със становището на Комитета, единствено в случай на явна фактическа или правна грешка или при злоупотреба с правомощия.

15. Освен това трябва да се отбележи, че еквивалентността на въпросните апарати трябва да се преценява не само въз основа на техническите спецификации на тези уреди, които потребителят в своето искане е определил като необходими за неговото изследване, но най-вече въз основа на обективна оценка на възможността им да извършват опитите, за които потребителят смята да използва внесения уред. Но експертизите, които националният съд е извършил в този случай, се базират на указанията от университета технически спецификации, без да се разглежда тяхната обосновааност по отношение на нуждите на предвижданото научно изследване; в тях се съдържат изрично изразени резерви, според които безусловна преценка на научната стойност на въпросните апарати може да бъде направена единствено ако те се използват за постигане на предвижданата научна цел, като при това се извършва сравнение на параметрите им. Следователно тези експертизи не са достатъчни за установяване наличието на явна грешка, която да може да обори валидността на атакуваното решение.

16. Тъй като в делото не се съдържат други документи, които да позволят да се заключи, че съществува такава грешка или злоупотреба с власт, на третия въпрос трябва да се отговори, че извършеният преглед от страна на Съда не показва наличието на какъвто и да е елемент, който да е в състояние да накърни валидността на Решение 78/851 на Комисията от 5 октомври 1978 г.

По съдебните разноски

17. Разходите, направени от правителството на Кралство Дания и от Комисията на Европейските общности, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националният съд, този съд следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася се по въпросите, поставени пред него от Finanzgericht, Hamburg с определение от 20 юли 1982 година, реши:

- 1. Лицето или лицата, които са засегнати от решение, взето от Комисията на основание член 4 от Регламент № 3195/75 на Комисията от 2 декември 1975 г., определящ разпоредбите относно прилагането на Регламент № 1798/75 на Съвета относно вноса без заплащане на митата по Общата митническа тарифа на стоки с образователен, научен или културен характер, могат да се позовават на незаконосъобразността на решението пред националният съд в рамките на иск, депозиран срещу определянето на митническия налог, като въпросът за валидността на въпросното решение в този случай може да бъде препратен за решаване от националният съд до Съда на Европейските общности в рамките на процедурата по постановяване на преюдициално заключение.**

2. Извършеният от Съда преглед не показва наличието на фактор, който да е в състояние да накърни валидността на Решение 78/851/ЕИО на Комисията от 5 октомври 1978 г., допълващо решението от 23 май 1977 г., с което се отказва разрешение за внос без заплащане на митата от Общата митническа тарифа на апарата с научна употреба, наречен „Packard 2425 Tri-Carb Spectrometer” с телетипно устройство.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 септември 1983 година.

Подписи